skom imenu hrvatsko, budući ponajviše opustošeno i naseljeno najvećim dijelom novim žiteljima, u prvom redu Srbima. Osim toga ne htjede bečka vlada da sjedini osvojenih zemalja s materom zemljom, već podvrže Liku i Slavoniju dvorskoj komori, to jest vrhovnoj austrijskoj financijalnoj oblasti kao carskomu fisku. Konačno ni Venecija nije ništa htjela da čuje o tom, da izruči Leopoldu osvojene dijelove današnje Dalmacije na sjeveru Neretve. Pače u onim su komorskim krajevima, naročito u Slavoniji, njezini njemački zvaničnici tako nečovječno postupali, da je narod stao bježati u Bosnu, dakle natrag pod Turke, ili se opet odmetnuo u hajduke. Istom kad je unuk Petra Zrinskoga, a sin njegove kćeri Jelene[1], erdeljski vojvoda Franjo Rákóczy II. podigao bunu, a u Beču se pobojaše za vjernost Hrvatâ, zadovolji Leopold željama hrvatskoga sabora u toliko, da je posebnim dekretom dokinuo varaždinsku Krajinu, dok je bansku (proširenu do Une) odista predao vlasti i upravi bana Adama Batthyányja (1703). Međutim dokinuće varaždinske Krajine nije provedeno, jer je zbog istodobnoga rata za španjolsku baštinu s francuskim kraljem Ludovikom XIV. (od 1700. do 1714.) trebalo mnogo vojske, pa je stoga odgođeno. Tako se zgodi, da je zapravo i dalje ostalo sve, kako je bilo.

VII.
Josip I. i Karlo III.
(1705—1740.)

Buna kneza Franje Rákóczyja. Uto umre Leopold I. (5. maja 1705.), a naslijedi ga stariji sin **Josip I.** (1705—1711), muž darovit i živahan, mnogo energičniji i slobodoumniji od svoga oca. Za njegova vladanja uspe se buna kneza Franje Rákóczyja do vrška, kad je na njegov prijedlog sabor njegovih madžarskih privrženika u Ónodu (14. juna 1707.) proglasio kuću Habsburšku lišenom ugarske krune. No dobrza prisile nesloga i porazi privrženike kneza Rákóczyja na ugovaranje s kraljem Josipom, ali ovaj ga ne dovrši, već hrvatski ban Ivan Pálffy (1704—1732), budući da je nenadano umr'o (17. aprila 1711.). Mir bi sklopljen 1. maja 1711. u Szatmáru, a potpisala ga je carica udovica Eleonora, mati braće Josipa i Karla. Njime je proglašena općena amnestija i ponovo zajamčena protestan-

[1] Jelena Zrinska udala se drugi put za Imbru Thökölyja, s kojim je pošla poslije velikoga turskoga rata u progonstvo i umrla u Maloj Aziji; pokopana bi u crkvi sv. Benedikta u Galati kod Carigrada (18. febr. 1703.).